

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Specvlvm Iuuentvtis, Sive Insigniores Pveritiæ Atqve Adolescentiæ Sanctorvm

Bosendorf, Hermann

Monasterii VWestphalorvm, 1615

In Februario.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42900

bona spe temperabat. Interea adolescens toto studio ad ædificationem incumbens, vtilissima occupatione distinebatur. Atq; hoc tandem opere probè perfunctum in Babylonem ad tres Sanctos pueros cum literis ab Episcopo destinatur, quorum ille tandem reliquias iterata profectioe consecutus, Antiochiam deportauit. Cumq; Episcopus conuocato clero in prædicto templo sacra illa pignora sanctè & honorificè deposuisset, adducto sororis filio, & sacerdote ordinato, loco alterius coniugis illi despondet Ecclesiam, dicens: En tibi vxor. Sed eius vt par est curam gere. Hoc dictum sic affectit adolescentem, omnemque dimouit cupiditatem, vt maiore virginitatis fuerit deinceps captus amore, quam antea matrimonij.

FEBRVARIVS.

*MARTYRIVM DVORVM PVERO-**rum in vita S. Blasij Episcopi &**mart. 3. Febr.*

DVo pueruli matrem suam inter alios martyres ad supplicia abreptam atque intrepidam coram Agricola præside cõspicati, sic eandem alloquebantur. Veneranda mater nostra ne sinas nos in hac terra interire: sed quomodo nos impleuisti syncero & suauissimo tuo lacte, sic etiam regno cælorum adimple. Nec potuere generosos puerorum
ani-

animos à cōstantia dimouere spectata suę matris tormenta: sed cum eam præterea vidissent iam iam ceruices eni præbituram, dixerunt. Coronæ vobis ô mater apud Deum paratæ sunt: nos proinde sanctissimo & forti athletæ Episcopo nostro & Pastori Blasio cōmenda. Et illa quidem martyrio victrix immortalitatem promeruit: filij vero tanquam maternæ virtutis heredes suis etiam votis potiuntur, & B. Blasio ad æternos triumphos euolanti, cæli gladijs, suisq; decori laureolis fociantur.

PVERITIA S. REMBERTI, SECVNDI

Archiepiscopi Bremensis apud Sur. Tom. 1.

4. Februarij.

B Anscharius primus Bremensium præsul aliquando in Galliam profectus, vidit pueros quosdā iocantes, inanibus ad ædem sacram cur sibus festinare: at inter eos omnium fere minimum, grauiter incedere, pueriles leuitates sollicitè deuitare, orationem cum timore & reuerentia peragere, signo crucis frōtem munire, & per omnia tanquam mature ætatis hominem, egregiam præ se ferre continentiam Animaduertens ergo vir Dei sacram religiosi pueri infantiam diuini iam cultus & feruitij amore flagrare, accitis ad se parentibus eius didicit Rembertum eum vocari, ijsq; consentientibus, tō suram ei & Ecclesiasticum habitum contulit. Paternaq; eum sollicitudine profectus studiosè cœpit erudire. Quo pau-

*Morum
maturitatis.*

D 5 cos

*Mortis me-
ditatio.*

cos dies discedente, dilectus Deo Rembertus puer magis magisque in grauitate profecit, perdiscendisque liberalibus disciplinis ardentem incubuit: adhuc orationibus, ceterisque bonarum rerum studijs intentus, intra paucos annos, omni scientia, & virtutum maturitate emicuit, Cumque impensius indagaret, quid sibi in decursu vitæ factu foret perutile, scitum illud cuiusdam sapientis occurrit: Primam philosophiæ definitionem mortis esse meditationem; quare id toto pectore amplectens, reliquo vitæ suæ spatio eò connitebatur, ut hanc sapientiæ summam apprehenderet, ne aduentante morte mœrore posset affici, si eam non esset antè præmeditatus: sed potius iuxta sapientis oraculum, ex nouissimorum recordatione quantum humana fert cōditio, de peccatorum vel euitatione, vel remissione securus, gaudio perfundi mereretur. Eundem à Ludimagistris dimissum ac rude donatum, S. Ansharius suæ statim legationis indiuiduum comitem elegit, & velut expressam in eo sanctitatis & cōtinentiæ imaginem cōsiderans, magno illum amore, complectebatur. Vnde cum die quadam iuxta morem simul orationi incubuissent, eaque finita pariter è tēplo essent egressuri, quasi secretioris gratiæ munus in discipulo Pontifex agnoscens, sic eum affatur: Oportet te, fili Remberte, semper illi gratias agere, qui de turbulentis sæculi fluctibus ad portum quietis te vocauit, cui cum te citra du-
biu

bium videam animum applicare, amore tui teneri me fateor, nec dubites quin hic amor, quod ad me attinet, ad finem vsq; vitæ erga te sit perseueraturus. Quam vero ipsimet Deo carus fuerit idem B Rembertus, tum virtus viri in illustri specula Archiepiscopatus exaltata, tum miracula cælitus ei concessa nunquam intermoritura laude loquantur.

EXEMPLVM S. PAVLIEPISCOPI

Viridunensis apud Sur. 3. Febr. Tom. 1.

Martyrium
S. Ludouici
pueri cruci-
fixi in Iapoa-
nia.

B Paulus Viridunensis Ecclesiæ præsul dignissimus, & beatissimi Pauli Apostoli imitator egregius, quem non minus vita & moribus, quam nomine referre conatus est, in Gallia Belgica parentibus ortus est non infima dignitate. Qui cum à teneris animum liberalibus studijs imbuendum applicuisset, haud multo tempore felici indole Rhetoricam, Dialecticam ceterasq; humaniores euoluit disciplinas. Deinde vero ab ipso mundani fastus aditu (qui vt curis & angoribus discrutiat sui studiosos, ita nihilominus aureos illis montes pollicetur) pedem suum maturè retulit, & ne nimio mundi amore irretitus, immani se præcipitio daret, totum se ad res diuinas, & officia charitatis ac misericordiæ transtulit. In templis itaque ac monasterijs, diuino cultui ac pietati sedulo intendebat: magnam pecuniæ vim profusa in pauperes liberalitate erogabat, vt sibi nil nisi victum amictumque

Pietatis &
diuini cultus
studium.

Amor pau-
perum.

refer-

referuās, reliquas facultates omnes in egenos, nudos, ægros, famelicos, incarceratos alijsve calamitatibus obnoxios larga manu cōferret. Vnde maioribus ad perfectionem passibus cōtendens, & iam superuacua cura de crastino angi nescius, totū se ieiunijs ac precibus dabat, atque illam multo suauissimam pacati animi tranquillitatem & sanctimoniam, sine qua nemo videbit Deum vnicè custodiebat. Etsi vero actuosæ vitæ cum Martha non segniter nauaret operam, cōtemplationis tamen diuinæ peravidus, eam ceu partem meliorem, cum Maria cupidius sectabatur. Cumq; hac in cogitatione diu noctuq; versaretur, modumq; inquireret, quānam ad summū perfectionis apicē pertingeret, diuinitus saluberrimū mētem ipsius subijt consilium; vt cum magno illo Patriarcha Abrahamo, indubitata in Dei benignitatem fide subnixus, exiret de terra & cognatione sua, & ad exterarum regiones ignotaque loca se reciperet, & beatæ paupertatis amplissimis ditatus promissis, cum Christo Domino suo vulpibus foueas, & volucris nidos suos habentibus, pauperior factus, non haberet vbi suum caput reclinaret. Accedebāt huc Davidis Regis & dicta & facta, quæ magno illi ad virtutem erant incitamento, cōtemplanti, quemadmodum ille tantus Rex interdiu purpura opertus regni negotia curabat, noctibus vero in cilicio & cinere cubans, laborabat ingemitu, & lachrymis stratum suum rigabat,

*Contem-
plationi se
dat.*

*Deliberat
de statu per-
fectionis
eligendo.*

bat, egenum, mendicum & pauperem se dicti-
tans, hisq; vtens vocibus: Pater meus & mater
mea dereliquerunt me, Dominus autem as-
sumsit me. itemq; illis: Extraneus factus sum
fratribus meis, & peregrinus filijs matris meæ.
& rursus: Ecce elongaui fugiens & mansi in
solitudine. His alijsque inflammatus, mundi
gloriam, vt rem inanissimam, putauit pror-
sus pro nihilo, vt quæ instar flosculi subito
appareret, & paulo post marcesceret: cogita-
tionibusq; diuersum persuadere volentibus,
eiusq; salutari proposito aduersis & contrarijs
opponere illud Apostolicum: Nihil intuli-
mus in hunc mūdum, laud dubium, quod nec
auferre quicquam possumus. Huic iungebat
illud ex Euangelio, quo perfectionem attingere
cupienti, mandatur vt vendat omnia quæ
possidet, & det pauperibus: itemq; illud quo
Christus Dominus propter nomen ipsius re-
linquenti domum, parentes, fratres, sorores,
filios, agros centuplum pollicetur, & præterea
vitam sempiternam. Addebat etiam illud: Ni-
si quis tollat crucem suam quotidie, & seque-
tur Saluatorem, oderitq; patrē & matrem, &c.
imo vero etiam animam suam, nō posse Chri-
sti, esse discipulū. His ergo omnibus feruenti
eius voluntati calcaria adhibentibus, inusitata
peregrinationis, & ignoti itineris sibi ipsi la-
borem indixit, oblitusq; generis antiqua stem-
mata & superbam nobilitatem, relictisq; cha-
rissimis parentibus, Christo duce proficisci-
tur

*Orditur
peregrina
tionem.*

tur è patria, & nesciens quo pergeret, quippè viarum ignarus, tandem ad eremum Vosagi peruenit, eamq; post habitis mudi delicijs lætus Christo ibidem militaturus ingreditur. A iunt autem in ea solitudine multos habitasse anachoretas, distinctis cellulis, quiq; demptis Sabbatho & Dominico die, perpetuo soli degerent in arctissimo silentio, nisi vel morbus corporis, vel animę salus secus postulasset. Horum optatissimam viuendi consuetudinem Paulus, vt animo iam pridem destinarat, modis omnibus amplecti voluit: sed quoniã non est in hominis potestate vita eius, longè aliter euenit atq; ille putarat. Futurus enim quandoque Pontifex, diuina id agente prouidentia ad cænobium quod Theolegium vocitant, peruenit vt illic in schola virtutum probè exercitatus disceret, quod postea alios ex officio doceret. Eodem igitur hospitij causa ex itinere diuertens, tam eximia beneuolentię & humanitatis significatione ab Abbate & fratribus acceptus fuit, vt eorum cõuersatione & colloquijs plurimum delectaretur. Interea Abbas cum rem diuinitus geri cognosceret, cogitationem suscepit de inuitando illo ad monasticę vitę cõplexum. Quadam itaq; die cū de humanarum rerum cõtemptu, vt sæpè aliàs, colloquia miscerent, Paulus animi sui cõsilium & intentionem aperuit, quod nimirū eremum incolendi incredibili desiderio flagraret. Abbas his auditis nullū nõ mouere lapidē cœpit,

ut tantum virum & tā excellenti virtute præditum apud se retineret, & innumeris scripturæ locis astruere nitebatur, monasticā vitam multis partibus anachoreticæ antecellere; eoque ré deduxit, ut Paulus humi stratus promptum se ad illius iussa exequenda offerret. Itaque votis omnium cum Abbatis benedictione monasticum induit habitum. Ab ipso vero mutati habitus die, prope fidem excedit quam acerba corporis castigatione & afflictione carnem spiritui subiugârit. Cumq; virtutibus omnibus polleret, cunctis erat gratus & venerabilis, & pro eximiæ sanctitatis reuerētia solo, pastoris dempto nomine, instar magistri miro à fratribus affectu colebatur. Erat enim charitate præferuidus, castitate mundissimus, humilitate summus, prudentia solers, astutiam serpentis cum simplicis animæ puritate coniungens. Hinc fama tantæ sanctitatis latius increbescente, multi ad eum etiam de remotis locis certatim confluxere, non mediocris solum fortunæ, sed etiam nobilium filij, ut se in eius disciplinam traderent. In ijs erat Grimo, qui etiam Adalgifus dictus est, Dagoberti regis nepos, qui præ amore cælestis patriæ terrena pessundans, illi se instituendum tradidit, cui tanto repente amoris vinculo coniunctus est, ut non nisi sola morte ab illo se sineret separari. Denique inuitus & violenter monasterio extractus Episcopus Verdunensis regia potestate miroq; populi applausu creatur.

Cumq;

Carnem acerba afflictione edomat.

Omnibus ob eximiam sanctitatem gratissimus.

Cumq; annis pluribus illi Ecclesiæ mira san-
ctimonia præluxisset, virtute & miraculis cla-
rus, cælum diues ingreditur.

AGON S. HILARINI PVERI MARTY-
ris, habetur in vita S. Saturnini 11. Fe-
bruarij. Sur. Tom. 1.

*Miraculi
mi fortitu-
do.*

B Hilarinus S. Saturnini martyr is filius, pa-
tre ac fratribus suis præclaro martyrio
perfunctis solus supererat; qui cum etatem su-
am ingenti deuotione vinceret, parentis fra-
trumque triumphis iungi appropereans, diras
tyranni minas fortissimè contempsit. Huic
cum diceretur, Patrem tuum aut fratres tuos
secutus es? subito breui de corpore vox iue-
nilis auditur, & angustum pueri pectus ad cõ-
fessionem Domini totum aperitur in voce re-
spondentis: Christianus sum, & mea sponte
atque voluntate cum patre ac fratribus meis
collectam feci. Sed Proconsul stultus non in-
telligens contra se non homines sed Deum in
martyribus dimicare, nec quia in puerilibus
annis ingentes animos sentiebat, putabat pue-
rum tormentis infantix posse terreri: deniq;
amputabo, inquit, & collum tibi & nasum &
auriculas & sic te dimitto. Ad hæc Hilarinus
puer, patris fratrumque virtutibus gloriosus,
qui iam didicerat à maioribus suis tormenta
contemnere, clara voce respondit: Quicquid
facere volueris fac, quia Christianus sum.
Mox in carcerem abduci iussus, ingenti cum
gau-

gaudio aiebat: Deo gratias: Vbi cum cæteris
martyribus fame consumptus, ad palmam
martyrij euolauit.

DE S. ANTONII PATRIARCHÆ

pueritia, ex Tom. 1. Surij. 12. Febr.

ANtonius præclaris & multo pijs-
simis parentibus in lucem editus, inter vite primordia magis pietate alebatur quam lacte, *Pietas.*
cœpitq; balbutiens iucundam parentibus exhibere admirationem. Balbutiēti enim lingue nihil fere aliud præbebat loquendū, nisi quæcunque erant mystici nostri cultus, quantum teneræ ætatulæ loqui fas erat. & hoc paulatim crescens cum augmēto corporis, simul etiam crescentem habebat admirationem: & quicunque id videbat erat propheta futuri. Cum vero quintum ætatis annum attigisset, literarum figuras doctus à Sancto spiritu (neque enim scholas obire, puerorum irrisiones, & alias pueriles ineptias declinans, in animum induxit) sacras orationes, quas in templis palam inter mysteria dici mos erat, ingeniosè memoriter pronuntiabat, de cætero etiam res ipsas instar Sacerdotum imitabatur ac representabat. Dehinc ætatem præcoci ingenio anteuertens ac duodecimo statim anno, rebus *Duodennis de vite sēntu delibe- rat.*
considerandis animum prudenter applicans, cœpit de eligendo vitæ genere matura secum deliberatione disquirere, atq; ad monasticen mirificè propendere. Amore itaq; virtutis
E iaci-

incitatus ad id quod honestum est, tanquam ab aliquo carcere perpetuo ferebatur impetu, Deum quærens & ad ipsum contendens. Nec mora ad virum quendam, virtute & prudentia insignem, qui sacro præerat monasterio contendit. Qui cum in eo egregiam indolem, cum honesta morum compositione obseruasset, lubens eum monasticæ Societati aggregavit. Ibi tum iuuenis ille admirabilis tam ardentem studio pietatis incubuit, ut parum esse putaret, si noctes in hymnis & rerum diuinarum meditatione traduceret, nisi talentum à Deo sibi concessum in proximi etiam salute procuranda quam diligentissimè expenderet. Præclare enim statuebat, charitatem fontem omnium bonorum esse; hanc omnium suarum actionum & laborum principium & finem ponebat; hac unà egregiè excultus, & inanis gloriæ vitium à se repellebat, & furiosos perturbationum impetus sedabat, & benignè faciendi disciplinam perfectè colebat: Hac euandos mundi honores & fallaces diuitias constanter despiciebat, neque magnum quicquam eorum rebatur, quæ ad immortalitatis gloriam sine errore eum deducere non possent. Et hanc quidem virtutem consequens virilis ætas maioribus cumulauit augmentis, quando non solum præbyterio, sed etiam monasterij præfectura insignitus, tanquam strenuus bellidux, heroicis virtutum exemplis prælucebat, & inedia vigilijs ac cælesti cōuersatione, cæte-

ros

Zelus animarum.

Charitas.

ros ad imitationem accendebat. Corporis ei
vix vlla cura erat; hyeme pariter ac æstate, v- *Mirum ad
sinentiam
rigor.*
na eademque veste utebatur; pane & oleribus
pueritiam ad vltimam & senilem ætatem
perduxit. Erat in eo bonorum omnium mira-
bilis quidam concentus. Austeritas, incredibi-
li quadam suauitate temperata, & lenitate cõ-
dita seueritas, ita vt neq; inutilis vnquam esset
reprehensio propter austeritatem, neq; leni-
tas suauitasq; propter admixtam austeritatem
cõtemptui. Atq; eum his encomijs celebrem,
diuina bonitas etiã Patriarchali dignitate, ac
miraculorum splẽdore in terris, ac deniq; vi-
ta functũ æternis in cælo præmijs dignata est.

EXEMPLVM S. MARTINIANI ERE-
mitæ apud Surium ex Simeone Metaph.
13. Febr. Tom. 1.

B Martinianus ab anno ætatis decimo o-
ctauo celebris eremi apud Cæsaream in-
cola, ac miraculorum gratia clarus, post diuer-
sas demonũ insidias & impetus superatos, con-
tra tentationem carnis qua penè circumuētus
fuerat animosè & fortiter hac ratione decerta-
uit. Venerat ad Mandram S. Martiniani
scortum detestabile, quod squalenti habitu
sub vesperam præstolans pro foribus flebi-
li voce tanquam à via aberrans ferisq; ac
tempestati expositum, vt in cellam recipe-
retur dolosè eum exorauit. Intromisit tan-
dem miserans aduersum mulieris casum,
E z & dacty-

& dactylos quibus ipse reficiebatur ei vescendos apposuit: dein vero in interiorem cellam ingressus, clauso post se ostio, cum Psalmos de more cecinisset tertia hora noctis, & orasset, humi dormiit vt consueuerat. Eadem porro nocte eum Satanas in carnis inflammatione valdè conturbauit; & cum mane sur exisset egressus est è sua cella vt mulierem emitteret. Illa vero cum circa mediam noctem surrexisset, & omnia sua ornamenta è pera eduxisset ad decipiendum S. Martinianum sese ornaauerat. Cumq; illam non agnoscens & obstupefactus diu obmutuisset, dicit ei: Quænam tu es, & vnde hæc es ingressa, & quis hic est diabolicus habitus? Moxq; illa collaudans eius pulchritudinem aduentus sui causam amorem turpem subtexit: dein intempestiua culpam ieiunia, quibus adolescentiæ nitorem inconsulto prodigeret: Enimvero inquit cum scriptura nusquam asserat non esse comedendum aut bibendum aut legitimo vtendum coniugio: sed potius Apostolico oraculo laudentur honorabiles nuptiæ, & cubile immaculatū, omnesq; adeo Prophetæ ac Patriarchæ iuncti matrimonio hæredes facti sint regni cælorum, quid prohibet honestis nos thalamis sociari? Hæc dicens mulier & virum tentans eiusq; manus contrectans, emolliit & eneruauit eius propositi rigorem & castimoniam institutū, cœpitq; eum deturbare in barathrum peccati & interitus: Cumq; de peccato committendo mutuos

cœpif-

cœpisset sermo, Martinianus paulisper it foras, & ne à quoquã improuiso deprehédatur, ex edita rupe circumspicit. Interea diuino nutu, & gratia à peruersa cœpit cogitatione dimoueri, & sibi redditus de superanda tentatione sedulo dispicere. Inuenta itaq; in descensu montis sarmenta igni admoto in cella succendit, & solutis calceis in ignem infiliens, cœpit comburi toto corpore; Illoq; iam benè ambustus ac dolore percussus egrediebatur, & veluti secum depugnans dicebat. Quid est Martiniane? Rectè te accepit hic ignis, qui est ad tempus, & hæc acerba pœna. Si autem potes hæc pati, accede ad hanc mulierem. Ipsa enim, vel per eam potius diabolus ignem æternum conciliat. Cogita ergo æternum illud supplicium Martiniane, vermem qui nõ potest sopiri, stridorem dētium. Hic enim ignis qui est ad tempus, & cadit sub aspectum ab aqua extinguitur, & dum ardet habet lucem: æternus autem ignis, neq; vnquam ab aqua extinguitur, neq; vllam habet lucem. Illi vermes nunquam cessant. Tortores in puniendo nunquam fatigantur suntque planè immisericordes. Cogita hæc omnia ô Martiniane, & si ea potes sustinere accede ad mulierem. An non intelligis Diaboli fraudes? Matrimonium tibi persuadet mulier sanctũ & immaculatũ, quid igitur? Annis viginti quinq; Christo seruiisti, & nunquid te aliquo incommodo aut molestia affecit? Quid? omnes tuos præteritos labo-

res, vna voluptate eaque tam fœda tam bruta perdere decreuisti? Hæc dicens & eadem sibi admiratione quadam inculcans, vim lacrymarum profudit, exclamauit q̄; Heu me miserum, quo ruo? quo pergo? Deinde cum paulum in terram prostratus quieuisset, rursus se voracibus flammis exurendum tradidit, donec adustus humi caderet. Tū grauissima ex imo trahens corde suspiria, inconstantiam suam acerbissimis lacrymis defleuit, & obnixè Domini misericordiam deprecatus est. His à lōgè cum horrore spectatis cōsternata mulier, & suorum scelerū pœnitentiā ducta, eorundē irritamenta vestes pretiosas iisdem flammis aboleuit, & prioribus se pannis cōtegens veniam à S. Martiniano multis cum lacrymis humi strata impetrauit. Dein ipsius suasu in Bethlehem se ad S. Paulinam conferens reliquum vitæ tempus in admirabili pœnitentia consumpsit.

EXEMPLVM S. PETRI DAMIANI EPI-
scopi Ostiensis. 22. Februar. apud
Sur. Tom. 7.

Petrus Damianus Rauennæ satis obscuro loco, sed ingenuo natus, & post varias ærumnas suis alendis præfectus, à Damiano fratre, qui eius sortem miserabatur, Rauennæ studijs adhibetur, atq; illinc (perspecta ipsius optima indole) primò Fauentiam tum Parmam ad audiendos viros doctos ablegatur. Breui autem liberales artes omnes edoctus,

tantum nominis ac famæ apud omnes adeptus est, ut summa utilitate atque auditorum frequentia eas cæteris deinde explicans, facillè primus omni Italia haberetur. Cumque in dies fauoribus, gratia principum, diuitijs & auctoritate cresceret, seipsum increpans: An vero, inquit, caducis atque interituris hisce rebus perpetuo inhæserim? Quin potius ijs valedicens cælestia consecrer? Quod cum sæpius mente agitaret, paulatim cœpit diuinis studijs & obsequijs nauare operam, adeoque sub pretiosa veste induere cilicium, inedia, vigilijs, ac diuinis hymnis frequens studium exhibere: Cumque libidinis æstu pro ætatis *Cassitas.* natura iactaretur, medijs noctibus è cubili surgens, aquis se immergebat, dùm totus frigeret: indeque egressus in lectum minimè regredi, sed psalmis atque hymnis Deum venerari consueuerat. Mira fuit in pauperes liberalitate & munificentia eosque prandio per benignè accipiebat. *Misericordia in pauperes.* Dehinc animus illi maiori perfectioris vitæ desiderio stimulabatur, & ad monasticæ vitæ institutum propendebat. Ne tamen patria atque affines suo proposito remoram obijcerent, aliorum cogitabat. Interea assiduis precibus contendente à Deo, ut sibi ad salutem sempiternam aditum pararet, à solitudine sanctæ Crucis fontis Auellanæ, quæ est in Eugubina diœcesi, duo monachi diuinitus impulsu conueniunt. Quibuscum comunicato consilio, num ob eorum Abbate recipiendus

lit, rogat: ipsiſq; affirmantibus, lætus, se pro
pediem ad futurum spondet, Itaq; vt vſu ipſo
experiendo diſceret, poſſétne eius vitæ labo-
res ſuſtinere: in arctam ſemet cellulam conie-
cit, atque ad dies quadraginta, iuxta leges ere-
mitarum S. Crucis vitam traduxit. Quo gene-
re viuendi plurimum roboratus, & nulla dif-
ficultate abſterritus, clam omnibus ad eam
montis Patriæ ſolitudinem Chriſto milita-
turus diſceſſit, & breui in ea religione maxi-
ma ſanctitatis laude præluxit.

*Spretis ho-
noribus
Chriſto
militat.*

MARTIVS.

*S. Chriſto- ADMIRABILIS PVERITIA S. VVIN-
phorus puer
crucifixus
in Hispania
vvaloci abbatia apud Sur. Tom. 2.
3. Martij.*

*A puero
pietati deu-
ditus.*

VINVALOCUS illuſtri parente Fraca-
no, Cotonij Regis Britannia con-
ſobrino natus, in ipſis primæ ætatis initijs, ecce-
pit ardere deſiderio rerum cæleſtium, mundi
reſpuere illecebras & ſoli Deo velle viuere.
Quocirca parentes ſuos importunis præcibus
ſolicitabat, vt literarum ſtudijs imbuendus cui-
dam viro Dei traderetur. Cumq; id renueret
pater, malletq; ad ſæculares eum dignitates ac
negotia promouere; pius puer dolens ſe fru-
ſtrari voto, ad diuinâ opem attentiffimis præ-
cibus depoſcendam ſe cõtulit: quam proinde
vberrimam fuit conſecutus. Patri enim ruſ
profecto horrenda cæli tonitrua, ac fulgura
tantum